

Sv. Alberta draudzes ziņas

2020. gada septembris* Nr. 115

Miers un labums!

Pirmās septembra svētdienas Evaņģēlijā lasām svarīgus vārdus katra kristieša dzīvei, bet vēl svarīgākus katrai draudzei, kas ir vieta, kur šie Jēzus Kristus vārdi tiešā veidā piepildās: **“Kur divi vai trīs sapulcējušies manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū”** (Mt 18, 20). Uz ko Kungs aicina šajā svētdienā savus sekotājus? Jēzus aicina savus mācekļus uz atbildību par notiekošo brāļu un māsu kopienā. Lielākā atbildība ir Kunga aicināšana mūsu vidū. Viena no grūtībām kopienās ir nespēja risināt domstarpības un uzņemties atbildību; vai arī cilvēki vienkārši nezina, kā sadzīvot un atvērties uz citiem cilvēkiem; viņi var pat piemirst, ka katrs cilvēks ir grēcinieks.

Kristīgo saišu veidošana un uzturēšana nav iespējama bez Dieva

---

žēlastības un mīlestības, un sava grēcīguma pieņemšanas. Draudze nav vide, kur grēks paliek nemanīts. Pirmkārt, Baznīcā grēcinieks tiek dziedināts, tomēr varam arī pieredzēt dažādus pārsteigumus. Var jautāt, kāpēc Baznīcā “nekas” nemainās? Iespējams tāpēc, ka Evaņģēlijs netiek iedzīvināts dzīvē un grēks netiek atpazīts un nosaukts vārdā; neviens nepalīdz un nepavada dziedināšanas ceļā: “Kungs, man nav cilvēka” (Jņ 5, 7), drauga, māsas un brāļa Kristū. “Divi vai trīs” sanāk kopā, lai sastaptos ar Kungu un viens ar otru.

Kā katru gadu mēs savā draudzē atsākam svētdienas skolas nodarbības, katehizāciju, dažādas draudzes grupas un kopienas aktivizē savu darbību, pieaug ministrantu pulks, koris tiek uz regulāriem mēģinājumiem un aicina jaunus dalībniekus. Tas viss ir ceļš, kurā “divi vai trīs” sanāk kopā Kunga vārdā, lai piedzīvotu Viņa klātbūtni. Visas šīs un citas tikšanās grupas un vietas nav domātas, lai kāds cits tur iesaistītos, bet gan lai katrs draudzes loceklis uzdotu sev jautājumu, uz ko Kungs mani aicina, uz kādu kalpojumu draudzē Kungs man norāda?

18. augustā mūsu bīskaps Zbignevs savā *Facebook* profilā publicēja video, kurā aicināja vīriešus pārdomāt jautājumu, vai Kungs viņus neaicina uz priesterību. Savas īsās uzrunas sākumā viņš teica katram no mums svarīgus vārdus: “Katrs cilvēks meklē savu vietu dzīvē... Ikvienam ir svarīgi patiešām atrast savu īsto aicinājumu..., jo tad, kad cilvēks ir atradis savu aicinājumu, viņš ir atradis arī sevi, viņš ir atradis to, kam viņš ir radīts, viņš jūtas savā vietā, viņš jūtas piepildīts, viņam ir gandarījums par to, ko viņš dara”. Baznīca Latvijā augusta beigās un septembra sākumā domā par aicinājumiem uz priesterību, bet katrs ticīgais var uzdot sev jautājumus par savu vietu Baznīcā un draudzē, jo, tāpat kā ir aktuāls jautājums par priesteru aicinājumiem, ne mazāk aktuāls ir jautājums par laju darbību Baznīcā.

br. Jānis

Dievmātes pirmais solis paradīzē bija milzīgs lēciens visai cilvēcei

“Cilvēkam tas ir viens mazs solis, bet visai cilvēcei gigantisks lēciens,” šādu vārdus teica kosmonauts Nils Armstrongs, pirmais cilvēks, kas uzkāpa uz Mēness. Ar šiem vārdiem uzrunu pirms lūgšanas “Kunga eņģelis” Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkos sāka arī pāvests Francisks.

Taču, kā atzīmēja Svētais tēvs, šodien mēs svinam daudz lielāku uzvaru. Dievmāte spēra pirmo soli paradīzē. Viņa tur aizgāja ne tikai garā, bet ar visu savu ķermeni, ar visu sevi. Šis vienkāršās Nācetes Jaunavas solis bija milzīgs lēciens visai cilvēcei.

“Nokāpt uz mēness mums maz ko dod, ja nedzīvojam kā brāļi un māsas uz Zemes,” teica Francisks. Bet tas, ka mums ir sagatavota vieta Debesīs, piešķir cerību. Mēs saprotam, ka esam dārgi un mūsu liktenis ir būt augšāmceltiem. Dievs neļauj mūsu miesām izzust nekuriem. Mūsu mērķis ir sasniegts līdz ar Jaunavu Mariju, un savu acu priekšā redzam iemeslu, kāpēc mēs ceļojam – ceļojam ne jau tāpēc, lai iegūtu pasaules lietas, kas ir pārejošas, bet gan savu mājvietu augšā, kas ir sagatavota uz visiem laikiem. Dievmāte ir tā zvaigzne, kura mūs vada.

Ko mums iesaka mūsu Māte? Evaņģēlijā lasām viņas vārdus: “Augsti slavē Kungu, mana dvēsele” (Lk 1, 46). Pieraduši tos dzirdēt, mēs, varbūt, vairs nepievēršam tiem uzmanību. Pāvests paskaidroja, ka “slavēt” nozīmē “darīt lielu”, “paaugstināt”. Marija paaugstina Dievu, nevis problēmas, kuru netrūka tai laikā. Mēs, savukārt, bieži vien ļaujam

pārņemt sevi grūtībām un bailēm. Marija to nedara, jo viņa par savas dzīves pirmo lielumu izvēlas Dievu. Dievs ir liels un Viņš uzlūko pazemīgos.

Marija atzīst, ka ir pazemīga un viņa izceļ lietas, ko Dievs ir darījis viņā. Vispirms jau viņa izceļ negaidīto dzīvības dāvanu. Marija ir jauna, taču viņa ieņem bērnu. Bērnu gaida arī gados vecā Elizabete. Dievs dara brīnumus ar tiem, kas ir pazemīgi, ar tiem, kuri nedomā, ka ir lieli, bet savā dzīvē pirmo vietu piešķir Dievam.

Pāvests katru aicināja sev pajautāt – vai mēs atceramies slavēt Dievu? Vai pateicamies par to, ko Viņš mums dod? Vai pateicamies par to, ka Viņš mums dod savu Māti, ka dod brāļus un māsas, kurus noliek mūsu ceļā, un par to, ka Viņš mums ir atvēris Debesis? Ja aizmirstam labo, mūsu sirds sačokurojas. Bet, ja, tāpat kā Marija, mēs atceramies lielās lietas, ko dara Kungs, ja vismaz vienu dienu mēs Viņu “augsti slavējam”, tad speram lielo soli uz priekšu. Mūsu sirds paplašinās un palielinās prieks.

Pāvests aicināja lūgt Jaunavu Mariju, Debesu durvis, lai viņa palīdz iegūt žēlastību, ka mēs katru dienu iesākam, paceļot acis uz Debesīm, pretim Dievam, un sakām Viņam: “Paldies!”

Inese Šteinerte

<https://www.vaticannews.va/lv/>

Rīga – Skaistkalne – Aglona – 2020 **“ Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda. ” (Ps 24, 1)**

2020. gads ieviesa savas korekcijas svētceļojuma plānos, bija ilga neziņa, vai būs iespēja šogad iet svētceļojumā uz Aglonu, bet sirdī jutu, ka iešu. Pienāca 3. augusts un ar divām somām devos uz mūsu baznīcu, lai kopīgi ar pārējiem svētceļniekiem dotos ceļā pie Aglonas Dievmātes pa pagājušā gada svētceļojuma takām. Atmiņā atausa pērnā gada piedzīvotās sajūtas, bet nekad nav divu vienādu svētceļojumu. Tā arī šogad, lai arī esam tie paši svētceļnieki, kas pērn, un vietas tās pašas, bet

emocijas, piedzīvojumi un pārsteigumi citi.

Iesākām ceļu no Skaistkalnes, lai dotos uz Kurmeni, kur mūs pārsteidza Kurmenes atjaunotā baznīca ar saviem griestu gleznojumiem un gobelēniem. Laikapstākļi mūs lutināja un lietusmēteļus izvilkām tik Kankāļos, lai varētu tur kopā sēdēt un sadziedāties pie vēlā vakara ugunsкура. Nākamajā rītā mūsu ceļš veda caur mežu, kur gailenes kā sega pārklāja meža takas un aicināja tās novākt, lai nākamajā dienā mēs pusdienās varētu baudīt gardu pašu lasīto sēņu mērci. Biržos bija iespēja apmeklēt šogad atjaunoto ev. lut. Sv. Annas baznīcu un doties tālāk uz Zasu. Pa ceļam satikām rehabilitācijas centra “Dūjas” mājas saimnieci, kas pērn mūs glāba no lietus, bet šogad no karstuma, ļaujot izpeldēties piemājas peldvietā. Sekoja agrā rīta celšanās pirms saullēkta, jo jānoiet 24 km, lai plkst. 12:00 būtu Dunavā uz svinībām par godu draudzes svētkiem, baznīcas 120. gadadienai. Nākamajā dienā atvadāmies no Dunavas un dodamies uz Upmali, jānoiet vien 25 km. Pēc vakardienas skrējiena, šodienas solis ir rāms un nesteidzīgs, karstums mūs nogurdina, bet pēcpusdiena sagādā pārsteigumu

6

foto Sandra Kuzņecova

km pirms naktsmājām tiekam pārsteigti ar gardu saldējumu. Dieva žēlastība pār mums līst pārbagāti, no paredzētajām nakšņošanas vietām telti Špoģos un Šķeltovā pārceļamies uz iekštelpām, lai gulētu siltumā.

Pēkšņi Šķeltovā tu saproti, ka vēl mazliet un tu būsi jau Aglonā. Emociju pārņemti, pēcpusdienā izejam ceļā. Vēlu vakarā ieejam Aglonā. Jau no tālienes mūs sagaida izgaismotie baznīcas torņi. Gribas aizskriet, bet dziedot visi ejam kopā. Ieejam baznīcas teritorijā, un tevi pārsteidz neparasts klusums un miers. Brīvi nokļūstam līdz Dievmātei. Cilvēku nav vairāk arī nākamajās dienās. Tāda sirreāla sajūta, esi emociju pārņemts, bet apkārt klusums un miers.

Šī gada svētceļojums ļāva man daudzas lietas pārdomāt, neuztvert tās kā pašsaprotamas un izbaudīt lielo Dieva žēlastību un mīlestību pret pasauli. “Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda.” (Ps 24, 1)

Sandra

***

Man šis bija ceturtais svētceļojums, ja neskaita mazos 1-2 dienu gājienus un braucienus. Pagājušajā gadā man nesanāca iziet pilnu svētceļojuma maršrutu, jo laicīgi nebiju ieplānojusi pietiekami garu atvaļinājumu darbā. Šogad ļoti stingri biju apņēmusies iet svētceļojumā no pirmās līdz pēdējai dienai. Diemžēl, pavasarī ļāvos COVID-19 spiedienam un neziņai, kāda būs šī vasara, un saīsināju savu atvaļinājumu. Pienāca vasara un svētceļojums tomēr tika plānots un atkal sanāca tā, ka es nevaru doties svētceļojumā no pirmās līdz pēdējai dienai. Toties šogad es vismaz varēju iziet to svētceļojuma posmu, kuru izlaidu pagājušajā gadā, un tad man tagad sanāca pa diviem gadiem viens pilns svētceļojums. Skaista sagādīšanās. Šis man bija garīgi visnotaļ mierīgs svētceļojums. Nebija nekādu izteiktu kāpumu un kritumu. Tas gan nenozīmē, ka es to vērtēju kā sliktu vai neizdevušos. Tieši pretēji – uztveru to kā pozitīvu zīmi, ka esmu nonākusi vairāk vai mazāk līdz kaut kādai stabilitātei savā garīgajā dzīvē.

Pateicība Dievam par šo žēlastību!

Ar šo es neapgalvoju, ka esmu kļuvusi svēta vai ka man nav vispār nekādu izaicinājumu, bet es apzinos, ka es pati un līdz ar to mana dzīve ir mainījies kopš brīža, kad pirms apm. 4 gadiem pieņēmu Kristību.

Šī arī bija viena no manām atziņām un pateicībām Dievam visa svētceļojuma laikā – tas, ka es atsaucos Dieva uzaicinājumam pievērsties Viņam, izmainīja manu dzīvi par visiem 360°. Turēšanās pie Viņa man palīdz

foto Sandra Kuzņecova

doties pareizajā virzienā un izdarīt pareizās izvēles. Protams, man sanāk arī kļūdīties, tikai vairs ne tik ļoti graužoši kā tas ir bija pirms Kristības. Ja tā padomā, varētu teikt, ka šis man bija pateicības svētceļojums. Pirms došanās ceļā gan es biju nolēmusi, kāds ir mans nodoms šim svētceļojumam un par to arī lūdzos un domāju ceļā – kāds ir mans aicinājums? Šis ir mans lielais jautājums, uz kuru pagaidām atbildes nav, vai arī es to vēl neesmu sapratusi.

Atgriežoties pie vairāk praktiskās svētceļojuma vērtēšanas, man jāpiemin, ka esmu sajūsmā par Talantu šovu. Tas bija fantastiski skaists vakars ar daudz smiekliem, patīkamām emocijām, ar ļoti lielu pozitīvu emociju buķeti! Redzēt un baudīt talantus, ko Dievs ir devis cilvēkiem, tas mani vienmēr aizkustina un sajūsmina. Mēs katrs esam tik dažādi, unikāli un neatkārtojami! Skaisti!

Ceļā mani iepriecināja arī tas, ka izdevās atrast balansu starp laiku vienatnē un sarunām un kopā būšanu. Bija patīkami mazliet personiskāk un par dziļākām tēmām parunāt ar svētceļojuma grupas biedriem. Pricējās un pateicos par katru sastapto cilvēku. Sastapšanās ar kādu cilvēku vienmēr ir pieredze, kas kaut ko atstāj arī pēc tam, apzināti vai neapzināti.

Man svētceļojums ir kļuvis par vasaras gaidītāko un skaistāko piedzīvojumu. Tāpēc pavisam noteikti šis nebija mans pēdējais svētceļojums. Un vēl viena no manām atziņām, lieta, ko esmu apņēmusies gan

pēc šī svētceļojuma, gan arī pēc iepriekšējiem (arī mazajiem) – mēģināt ikdienā saglabāt kaut ko līdzīgu svētceļojuma sajūtai: apziņu, kas es esmu un kas ir Dievs, pateicību par dāvātajām žēlastībām un vēlmi katru dienu nodzīvot saskaņā ar Dieva gribu un plānu man. Ikdienas steigā mūsdienu cilvēka veidotajā pasaulē tas brīžiem ir pat ļoti grūti, vismaz man.

Ģita

***

Šķiet, jebkurš svētceļojums ir īpašs. Svētceļojums ar sv. Alberta draudzi uz Aglonu man bija ļoti īpašs, pirmkārt, jau tāpēc, ka kājām doties uz Aglonu man nebija sanācis vairākus gadus. Īpašs arī tādēļ, ka izrādījās citādāks nekā biju iedomājies, jo bija fiziski izaicinošs. Vispār domāju, ka katrs svētceļojums ir unikāls un prātā paliekošs, lielisks piedzīvojums un atskaites punkts tālākai dzīvei. Līdzīgi kā datoram laiku pa laikam nepieciešams restarts, arī mums cilvēkiem ir derīgi atslēgties no ikdienas rūpēm, lai varam atgriezties ierastajā ikdienā stiprāki. Padalīšos ar spilgtākajiem iespaidiem.

Laudato Si pārdomāšana visa ceļa gaitā bija kas ļoti vērtīgs. Likās tik saderīgi domāt par dabu un ekoloģiju, jo ejot, katru mīļu brīdi redzējām skaistas ainavas, dažādus augus un dzīvniekus. Arī svētceļojuma sauklis “Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda” ļoti labi sasaucās ar ceļā piedzīvoto.

Dalīšanās ar pārdomām mazajās grupās, kuras, šķiet, notika ik pārdienas, palīdzēja atskatīties uz to kas piedzīvots un izteikt vārdos emocijas, kuras varbūt paliktu nepateiktas.

Cilvēki ir vislielākā svētceļojuma bagātība. Jau pirmajā svētceļojuma dienā Skaistkalnē dzirdējām vārdus par to, ka neviena svētvietā nevar eksistēt bez svētceļniekiem. Un tā patiesi ir. Kaut arī ne vienmēr bija viegli sadzīvot, paciest citus līdzās esošos svētceļniekus, īpaši ar krākšanu naktīs, tomēr atkal no jauna centos paturēt prātā, ka mums ir viens kopīgs mērķis, kuru sasniegsim.

Arī Skaistkalnē rakstītās un atstātās lūgšanas palīdzēja sajūst vienotību ar citiem svētceļniekiem, to, ka katrs uz Aglonu ejam ar saviem nodomiem.

Nakšņošana kapos un desiņu cepšana ugunskurā otrajā dienā bija sava veida piedzīvojums. Kad devāmies uz šo vietu, jau pa ceļam tika stāstītas leģendas par pagājušajā gadā piedzīvoto lielo aukstumu. Tomēr Kankāļu kapi neatstāja tik ļoti lielu iespaidu kā varētu iztēloties.

Gaiļu lasīšana klusumā. Likās tik dabiski vākt gailenes, ejot caur mežu. Atceros, ka tai brīdī prātoju par to, ka šai nodarbei var būt vairākas dimensijas – sēņošana ir praktisks darbs, tā ir tik liela daļa no mūsu latviskās identitātes, sēņojot var arī lūgt Dievu vai sarunāties ar Dievu.

Klusums man bija ļoti gaidīta dienas daļa. Pat grūti pateikt kāpēc tā. Varbūt tāpēc, ka svētceļojuma programma, ceļa grūtības, cilvēki likās kaut kas ļoti intensīvs.

Peldēšanās dažādos dienas laikos un katrā iespējamā brīdī. Daži no mums patiešām izmanto katru iespēju, lai nopeldētos. Īpaša šķita reize, šķiet, Višķos, kad sanāca pamosties ļoti agri no rīta un ar dažām meitenēm aiziet nopeldēties uz tuvējo ezeru; bija diezgan vēss gaiss, bet no ezera cēlās garaiņi, ūdens bija silts, un bija ļoti skaisti. Un tas nekas, ka pēc tam vajadzēja nedaudz drebināties.

Ienākšana Aglonā iezīmē noslēgumu, bet ir nedaudz jocīgi, ka drīz vairs nebūs ierastās ceļa realitātes. Ir arī prieks un lepnums, ka esam atnākuši. Un galvā skan dziesma par to, ka šis svētceļojums nekad nevar beigties.

Rita

foto Sandra Kuzņecova

***

Šogad pirmo reizi dzīvē pievienojos svētceļnieku grupai, lai ar kājām mērotu ceļu līdz Aglonas bazilikai uz Visssvētākās Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas svētkiem.

Gāju patecībā Dievam par to, kas ir dots, un lūgumā pēc svētības turpmākajiem dzīves ceļiem. Visas svētceļojuma dienas bija piepildītas ar lūgšanām, skaistām dziesmām, Dieva Vārda pārdomām, labestības pilnu kopābūšanu, un, protams, iešanu. Svētceļojuma maršrutu ejot, varēja izbaudīt Latvijas dabu – mierpilnas meža takas, līdzenumus, labības laukus, ezerus, akmeņainos lauku ceļus.

Gan fiziski, gan garīgi bija jāpārvar visa maršruta posmi. Pa ceļam piedzīvojām, piemēram, lietainu vakaru kapos pie Kankāļu baznīcas, kur nakšņojām. Zasā cēlāmiešiem pirms saullēkta, lai paspētu uz Svēto Misi Dunavas baznīcā plkst. 12:00.

Dieva klātbūtni varēju izjust caur cilvēkiem, baznīcās, dabā. Pricējās un pateicos par cilvēku palīdzību, rūpēm, atsaucību, dāsnumu, draudzīgumu, dāvanām un sirds siltumu, ko viņi dāvāja ik dienas. Paldies visiem! Svētceļojuma laikā ieguvu jaunus iespaidus, pozitīvas emocijas, draugus, pārdomu brīžus, kā arī stiprināju savu ticības garu. Sasniedzot Aglonas baziliku, bija prieks, gandarījums un pateicība Dievam, ka piedzīvots tik brīnišķīgs un svētīgs ceļš.

Vienā no “Mieram tuvu” izdevuma lūgšanām rakstīts, ka “dzīve ir svētceļojums” un ka dzīve ir “ceļš pie sevis, pie Dieva un pie tuvākā”.

Lai visiem svētīgs ceļš!

Līga

foto Sandra Kuzņecova

Draudzes aktivitātes

Svētdienas skolas nodarbības

Svētdienas skola bērniem no 7 gadu vecuma. Sākums

06. septembrī plkst. 16.30 - Alfa kursa telpās (Zemaišu iela 2). Bērnus apmācām pēc RARZI Katehēzes centra apstiprinātām programmām. Kopīgi gatavojamies Sakramentu (Pirmā Komūnija, Grēksūdze) saņemšanai.

Pirmajā nodarbībā jābūt arī vecākiem!

Turpmāk nodarbības svētdienās 16:30–18:00. Katras nodarbības noslēgumā kopīga Sv. Mise - plkst. 18.00! Informācijai tel.nr.: **29435428** Sandra

***

Pārējās nodarbības atsāksies oktobrī, lūdzu sekojiet līdzi sludinājumiem.

Liturgiskais kalendārs

---

3. septembris, ceturtdiena – Sv. Gregors Lielais, pāvests un Baznīcas doktors, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

8. septembris, otrdiena – Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšana, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

14. septembris, pirmdiena – Svētā Krusta pagodināšana, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

21. septembris, pirmdiena – sv. apustulis un evaņģēlists Matejs, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

23. septembris, trešdiena – sv. Pio no Pjetrelčīnas, priesteris, piemiņas diena. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

29. septembris, otrdiena – sv. erceņģeļi Miķelis, Gabriēls un Rafaēls, svētki. Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7:00 – 9:00 un 17:00 – 18:45

sestdienās:

7:00 – 9:00 un 16:00 – 18:00

svētdienās:

6:30 – 15:00 un 17:00 – 19:00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7:00 – 12:00 un 17:00 – 19:00

Sestdienās:

7:00 – 12:00 un 16:00 – 18:00

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Misēm:

plkst. 10:00 - 11:00; 12:00 – 13:00 un
13:45 - 15:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00 un no
17:00 līdz 18:00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

8:00 PL

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,

tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**

e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotaņuka

Teksta korektore: Ruta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

*ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !*